

1

ARIA

Aria schoot rechtovereind; in haar oren galmde het geknal van pistolen nog na.

Gedesoriënteerd en met knipperende ogen bekeek ze haar omgeving: de canvaswanden, de twee veldbedden en de stapel gehavende opslagkoffers. Pas na een poosje herkende ze het als Perry's tent.

Haar rechterarm bonsde pijnlijk. Ze keek naar het witte verband dat haar arm van schouder tot pols bedekte. De angst kolkte in haar buik.

In Rêverie had een bewaker haar neergeschoten.

Ze likte haar droge lippen en proefde de bittere smaak van pijnmedicatie. Probeer het nou maar gewoon, zei ze tegen zichzelf. Hoe moeilijk kan het nou helemaal zijn?

Diep in haar biceps voelde ze een steek van pijn toen ze een vuist probeerde te maken. Haar vingers bewogen maar een heel klein beetje. Het was alsof haar hersenen niet langer communiceerden met haar hand, alsof de boodschap ergens halverwege haar arm verloren ging.

Toen ze opstond, wankelde ze even op haar benen en moest ze wachten tot de golf van duizeligheid wegtrok. Vlak nadat ze hier met Perry was aangekomen was ze deze tent in gegaan, en ze was er sindsdien niet meer uit geweest. Maar ze kon er geen seconde langer blijven. Wat had het voor zin, als ze toch niet beter werd?

Haar schoenen stonden op een van de koffers. Vastbesloten

Perry te vinden trok ze ze aan – wat met één hand nog een hele uitdaging was. ‘Stomme dingen,’ mopperde ze. Ze trok harder en het schrijnen in haar arm werd een brandend gevoel.

‘Ach, geef die arme schoenen nou niet de schuld.’

Molly, de genezeres van de stam, stapte met een lamp in haar hand tussen de tentflappen door. Met haar zachte lijf en grijze haar leek ze qua uiterlijk niet op Aria’s moeder, maar ze hadden dezelfde uitstraling: rustig en betrouwbaar.

Aria ramde haar voeten in haar schoenen – niets zo motive-rend als publiek – en rechtte haar rug.

Molly zette de lamp op een van de koffers en liep op haar af. ‘Is het niet een beetje voorbarig om al uit je bed te komen?’

Aria streek haar haar achter haar oor en probeerde haar adem-haling onder controle te krijgen. Het koude zweet was uitgebro-ken in haar nek en hals. ‘Ik word gek als ik hier nog langer blijf.’

Molly glimlachte, en haar bolle wangen glommen in het licht van de lamp. ‘Die opmerking heb ik vandaag al een paar keer ge-hoord.’ Ze legde haar eeltige hand op Aria’s wang. ‘Je koorts is minder, maar het is tijd voor je medicijnen.’

‘Nee.’ Aria schudde haar hoofd. ‘Het gaat wel. Ik ben het zat om steeds maar te slapen.’

‘Slapen’ was niet helemaal het juiste woord. Van de laatste paar dagen had ze alleen wat vage herinneringen aan de keren dat ze uit een diepe, zwarte afgrond omhoog was gezweefd voor medi-cijnen en slokjes bouillon. Soms was Perry er om haar vast te houden en in haar oor te fluisteren. Als hij iets zei, zag ze de gloed van sintels. Verder was er niets geweest dan duisternis – of nachtmerries.

Molly pakte haar verdoofde hand vast en kneep erin. Aria voel-de niets, maar toen Molly hoger drukte, zoog ze haar adem tussen haar tanden door naar binnen en trok haar buik samen.

‘Je zenuwen zijn beschadigd,’ zei Molly. ‘Maar dat had je vast zelf ook al begrepen.’

‘Maar het komt toch wel weer goed? Uiteindelijk?’

‘Ik geef te veel om je om je valse hoop te geven, Aria. Eerlijk gezegd weet ik het gewoon niet. Marron en ik hebben ons uiterste best gedaan. We zijn er in elk geval in geslaagd om je arm te redden. Even zag het ernaar uit dat we hem zouden moeten amputeren.’

Aria trok zich terug en draaide zich om naar de schaduwen terwijl ze die woorden liet bezinken. Bijna was haar arm geamputeerd. Eraf gehaald, alsof het iets was wat ze wel kon missen. Een accessoire. Een hoed of een sjaal. Had het echt zo weinig gescheeld of ze was wakker geworden met een stukje lichaam minder?

‘Het was de vergiftigde arm,’ zei ze terwijl ze hem tegen haar zij drukte. ‘Het stelde sowieso al niet veel voor.’ Haar Tekening, de half afgemaakte tatoeage die zou hebben aangegeven dat ze een Audire was, was de lelijkste die ze ooit had gezien. ‘Wil je me rondleiden, Molly?’

Aria wachtte niet op antwoord. Het verlangen om Perry te zien – en haar arm even te vergeten – was te groot. Met gebogen hoofd liep ze tussen de tentflappen door, en buiten bleef ze abrupt staan.

Ze keek omhoog, getroffen door de overweldigende aanwezigheid van de grot, een krachtige immensiteit die haar verstikte, maar tegelijkertijd eindeloos leek. Boven haar priemden stalactieten in alle soorten en maten naar beneden uit de duisternis, die heel anders was dan de duisternis die ze in haar bedwelmde toestand had ervaren. Die was leeg geweest, alsof er iets ontbrak. Deze had geluid en volume. Hij voelde vol en levend aan en gonsde zachtjes en onophoudelijk in haar oren.

Ze ademde diep in. De koele lucht rook zilt en rokerig, en de geuren waren zo sterk dat ze ze kon proeven.

‘Voor de meesten van ons is de duisternis het moeilijkst,’ zei Molly, die naast haar kwam staan.

Om hen heen, in keurige rijtjes, zag Aria nog meer tenten, als rafelige spoken in de schemer. Verderop, waar toortsen flakker-

den, klonken geluiden – het knerpen van een kar die over steen werd geduwd, het constante gesijpel van water, het klaaglijke gemekker van een geit – die woest weerkaatsten in de grot en een aanslag waren op haar gevoelige oren.

‘Als je niet meer dan veertig passen om je heen kunt kijken,’ ging Molly verder, ‘voel je je al snel gevangen. Maar dat zijn we gelukkig niet. Zover is het nog niet gekomen.’

‘En de Aether?’ vroeg Aria.

‘Die wordt steeds erger. Elke dag een storm sinds jullie zijn teruggekomen, soms recht boven ons.’ Molly haakte haar arm door Aria’s gezonde arm. ‘We mogen van geluk spreken dat we deze plek hebben. Maar soms voelt het niet zo.’

In gedachten zag Aria *Rêverie*, dat tot stof verging. Haar thuis was er niet meer, en de Getijen hadden hun nederzetting verlaten.

Molly had gelijk. Dit was beter dan niets.

‘Je zult Peregrijn wel willen zien,’ zei Molly terwijl ze Aria meevoerde langs een rij tenten.

Meteen, dacht Aria. Maar ze zei eenvoudig: ‘Ja.’

‘Dan ben ik bang dat je even zult moeten wachten. We hebben het bericht gekregen dat er mensen ons territorium zijn binnengedrongen. Hij is met Gren op pad gegaan om hen op te vangen. Ik hoop dat het Raas is en dat hij Sintel bij zich heeft.’

Aria hoefde Raas’ naam maar te horen of ze kreeg een rauwe keel. Ze maakte zich zorgen om hem. Het was nog maar een paar dagen geleden dat ze hem voor het laatst had gezien, maar dat was te lang.

Ze kwamen bij een open ruimte, zo breed als de open plek midden in de nederzetting van de Getijen. In het midden stond een houten verhoging, omringd door tafels en stoelen – en die zaten allemaal vol met mensen die zich rondom de lampen hadden verzameld. In hun bruine en grijze kleren gingen ze op in het schemerduister, maar hun gebabbel, en de angstige ondertoon in hun stemmen, bereikte Aria’s oren.

‘We mogen de grot alleen verlaten als het buiten veilig is,’ zei Molly toen ze Aria’s gezicht zag. ‘Vandaag zijn er vlakbij branden en is er net ten zuiden van ons een storm, dus zitten we hier vast.’

‘Is het niet veilig om naar buiten te gaan? Maar je zei net dat Perry weg was.’

Molly knipoogde. ‘Ja, maar hij mag natuurlijk zijn eigen regels overtreden.’

Aria schudde haar hoofd. Als Bloedheer moest hij soms risico’s nemen, dat was het punt.

Bij het podium merkten de eerste mensen hen op. De zongebleeke en van zout doortrokken Getijen deden hun naam eer aan. Aria zag Rif en een aantal van zijn sterkste krijgers, een groep die bekendstond als de Zes. Ze herkende de drie broers: Huyd, Hayden en Treuzelaar, de jongste. Het verbaasde haar niet dat Huyd, die net als zijn broers Ziener was, haar als eerste zag. Aarzelend stak hij ter begroeting zijn hand op.

Met bevende hand zwaaide Aria terug. Ze kende hem nauwelijks, en de anderen trouwens ook niet. Ze had maar een paar dagen te midden van Perry’s volk doorgebracht voor ze de nederzetting van de Getijen had verlaten. Nu ze voor al die bijna vreemden stond, werd ze overspoeld door een krachtig verlangen om haar eigen mensen te zien, maar die zag ze niet. Niet een van de mensen die Perry en zij uit Rêverie hadden gered was er.

‘Waar zijn de Inlingen?’ vroeg ze.

‘In een apart deel van de grot,’ antwoordde Molly.

‘Waarom?’

Maar Molly had haar aandacht verplaatst naar Rif, die zijn mannen achterliet en met grote passen op hen afkwam. In de duisternis zag zijn gezicht er nog strenger uit en leek het enorme litteken dat van zijn neus doorliep tot aan zijn oor nog griezeliger.

‘Je bent eindelijk op,’ zei hij, op zo’n toon dat het leek of Aria al die tijd wat had rondgehangen. Perry was op deze man gesteld, hielp ze zichzelf herinneren. Hij vertrouwde hem. Maar Rif had

nooit een poging gedaan om vrienden met haar te worden.

Ze keek hem recht in de ogen. 'Gewond zijn is saai.'

'We hebben je nodig,' zei hij, zonder acht te slaan op haar sarcastische toon.

Molly hief een bestraffende vinger. 'Mooi niet, Rif. Ze is net wakker en heeft wat tijd nodig om te acclimatiseren. Zadel haar niet nu al hiermee op.'

Rif rechtte zijn schouders en fronste zijn dikke wenkbrauwen. 'Wanneer moet ik het haar dan vertellen, Molly? Elke dag komt er een nieuwe storm. Met het uur slinkt onze voedselvoorraad. Met de minuut nadert het moment dat er iemand gek wordt in deze uit de kluiten gewassen steen. Ik kan me geen beter moment indenken om haar de waarheid te vertellen.' Hij boog naar haar toe, zodat een paar van zijn dikke vlechten naar voren zwaaiden. 'De oorlog bepaalt de regels, Molly. We doen wat er gedaan moet worden wanneer het nodig is, en op dit moment houdt dat in dat zij moet weten wat er speelt.'

Rifs woorden verjoegen de laatste spinnenwebben uit Aria's hoofd. Ze voelde zich weer zoals een week geleden: alert en gespannen, een beetje buiten adem, en in haar buik giste de wanhoop als een slecht verteerde maaltijd.

'Vertel me wat er is gebeurd,' zei ze.

Rif richtte zijn intense blik op Aria. 'Ik kan het je beter laten zien,' zei hij, terwijl hij met grote passen wegliep.

Ze volgde hem de gemeenschappelijke ruimte uit en dieper de grot in, waar het donkerder en stiller werd, en toen nog donkerder; met elke pas nam haar angst toe. Molly slaakte een zucht van ergernis, maar ging toch mee.

Ze zigzagden tussen de druppende formaties door – een woud van steen dat aan het plafond hing en uit de vloer omhoogstak en langzaam vergroeide – tot Aria door een natuurlijke gang liep. Hier en daar had de grot zijgangen, waaruit een koele, vochtige luchtstroom kwam die langs haar gezicht streek.

'Aan die kant is de opslag voor medicijnen en andere spullen,'

zei Molly terwijl ze naar links gebaarde. ‘Alles behalve voedsel of dieren. Die bevinden zich in de grotten aan de zuidkant.’ Haar stem klonk een beetje te opgewekt, alsof ze tegenwicht wilde bieden aan Rifs barsheid. Onder het lopen liet ze haar lamp zachtjes heen en weer slingeren, zodat de schaduwen in de krappe ruimte telkens langer en weer korter werden. Aria werd licht in haar hoofd, en een beetje zeeziek. Of grotziek, beter gezegd.

Waar brachten ze haar naartoe?

Zulke duisternis had ze nog nooit meegemaakt. Buiten was er altijd Aether, of zonlicht, of maanlicht. In de Bolster, binnen de beschermde muren van Rêverie, brandde altijd een fel licht. Altijd. Dit was nieuw, deze verstikkende poel. Ze had het gevoel dat het pikdonker bij elke ademteug haar longen vulde. Alsof ze het donker dronk. Erdoorheen waadde.

‘Achter dat gordijn is de Krijgskamer,’ ging Molly verder. ‘Dat is een kleinere grot waar we een van de schraagtafels uit het kookhuis hebben neergezet. Daar gaat Perry zitten als hij met anderen belangrijke zaken wil bespreken. De arme jongen komt er nauwelijks uit.’

Rif, die zwijgend voor hen uit liep, schudde zijn hoofd.

‘Ik maak me zorgen over hem, Rif,’ zei Molly duidelijk geïrriteerd. ‘Iemand moet dat toch doen.’

‘Denk je soms dat ik me geen zorgen maak?’

Aria deed dat ook – meer dan de andere twee – maar ze beet op haar lip en liet hen ruziën.

‘Nou, als dat zo is, weet je het goed te verbergen,’ reageerde Molly. ‘Het enige wat ik jou ooit zie doen, is hem de les lezen over wat hij allemaal verkeerd doet.’

Rif wierp een blik over zijn schouder. ‘Wat moet ik dan doen? Hem schouderklopjes geven en zeggen dat hij geweldig is? Hebben we daar iets aan?’

‘Dat zou je af en toe eens kunnen proberen, ja.’

Aria luisterde niet langer naar hen. De haartjes op haar armen gingen rechtovereind staan toen nieuwe geluiden haar oren be-

reikten. Gekreun. Gejammer. Hartverscheurende geluiden die door de tunnel op haar af raasden. Een koor van ellende.

Met haar gewonde arm tegen haar zij geklemd wurmde ze zich langs Molly en Rif heen en rende voor hen uit. Na een bocht in de gang kwam ze uit in een grote, schemerige grot die langs de rand verlicht werd door lampen.

Op dekens verspreid over de vloer lagen tientallen mensen in verschillende gradaties van bewustzijn. Hun gezichten staken lijkbleek af tegen hun grijze kleding – de kleren die ze zelf ook haar hele leven had gedragen voor ze uit Rêverie werd verbannen.

‘Meteen nadat jullie hier allemaal waren aangekomen, werden ze ziek,’ zei Molly, die haar inmiddels had ingehaald. ‘Jij bent naar Perry’s tent gegaan, zij zijn hiernaartoe gebracht, en er is sindsdien weinig veranderd. Perry zei dat met jou hetzelfde gebeurde toen je net uit Rêverie weg was. Het komt doordat jullie immuunsysteem een opdonder krijgt. Aan boord van de Hover waarmee jullie aankwamen lagen injectiespuiten. Genoeg inentingen voor dertig mensen, maar dit zijn er tweeënveertig. Op Perry’s verzoek hebben we iedereen evenveel toegediend. Hij zei dat jij het zo zou hebben gewild.’

Aria kon niet antwoorden. Later, toen ze weer helder kon denken, zou ze zich elk woord herinneren dat Molly had gezegd. Dan zou ze nadenken over de manier waarop Rif haar, met zijn armen over elkaar, had staan aankijken, alsof zij dit probleem maar moest oplossen. Nu liep ze met haar hart in haar keel verder naar binnen.

De meeste mensen die ze zag lagen er voor dood bij. Anderen rilden van de koorts en hadden een ziekelijk bleke, bijna groene kleur. Ze wist niet wat erger was.

Ze zocht tussen de gezichten die haar omringden naar haar vrienden: Kaleb en Rune en...

‘Aria... hierzo.’

Ze ging op de stem af. Een steek van schuldgevoel trok door

haar heen toen ze Soren zag; aan hem had ze geen moment gedacht. Aria liep langs de rillende hoopjes mens op hem af en knielde naast hem neer.

Soren was altijd fors geweest, maar nu waren de dikke spieren in zijn schouders en nek weggeteerd. Dat was duidelijk te zien, ook al had hij een deken om zich heen. Ze zag het aan zijn holle wangen en weggezonden ogen, die zwaar en halfgeloken waren, maar strak op haar gericht.

‘Leuk dat je even langskomt,’ zei hij. Hij was duidelijk helderder dan de anderen. ‘Ik ben een beetje jaloers omdat jij een kamer voor jezelf hebt gekregen. Het loont kennelijk als je de juiste mensen kent.’

Aria wist niet wat ze moest zeggen. Ze kon al deze ellende niet bevatten. Het verstikte haar. Haar keel was samengeknepen van het verlangen om te helpen. Om hier op de een of andere manier iets aan te veranderen.

Soren knipperde vermoeid met zijn ogen. ‘Ik snap wel waarom je het hier buiten zo leuk vindt,’ voegde hij eraan toe. ‘Het is echt megavet.’